

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobkyně obchodní společnosti **Final, s. r. o.**, se sídlem Příšovice 177, zast. Mgr. Alešem Miklem, advokátem se sídlem v Turnově, Palackého 211, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 20. prosince 2012, čj. 13867/12-1300-506002, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím Finanční ředitelství v Ústí nad Labem (dále také jen „odvolací orgán“) zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Finančního úřadu v Turnově (dále také jen „správce daně“) ze dne 21. prosince 2011, čj. 91126/11/260922604156, čj. 91128/11/260922604156, čj. 91159/11/260922604156 a čj. 91195/11/260922604156, kterými byla žalobkyni dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2008 ve výši 31.534,- Kč, za zdaňovací období prosinec 2008 ve výši 42.289,- Kč, za zdaňovací období červen 2009 ve výši 20.598,- Kč a za zdaňovací období prosinec 2009 ve výši 54.462,- Kč, a to včetně s tím souvisejícího penále.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán uvedl, že správce daně na základě výsledků daňové kontroly daně z přidané hodnoty neuznal žalobkyni nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, který uplatnila z přijatých daňových dokladů, na kterých je uveden P.V. jako dodavatel zprostředkovatelských služeb, a to

z důvodu neprokázání splnění podmínek pro uplatnění odpočtu daně dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o DPH").

Odvolací orgán konstatoval, že pro posouzení věci považuje za rozhodné, zda žalobkyně splnila a prokázala splnění zákonných podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, jak jsou uvedeny v ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH. Podle posledně zmíněného ustanovení má plátce nárok na odpočet daně, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. V tomto konkrétním případě tak měla žalobkyně prokázat splnění uvedených podmínek u odpočtu, který uplatnila z daňových dokladů č. Fp 2984 ze dne 28. 11. 2008, Fp 3104 ze dne 29. 12. 2008, Fp 3105 ze dne 23. 12. 2008, Fp 1374 ze dne 26. 6. 2009, Fp 2899 ze dne 21. 12. 2009 a Fp 2900 ze dne 8. 12. 2009, kde je jako dodavatel zprostředkovatelských služeb uveden P. V. K tomu žalobkyně doložila uzavřené smlouvy s touto osobou, tj. smlouvu o zprostředkování č. 3/2008 ze dne 3. ledna 2008 upravující smluvní vztah pro rok 2008 a smlouvu o obchodním zastoupení č. 2/2009 ze dne 2. ledna 2009 upravující smluvní vztah pro rok 2009. Na výzvu správce daně žalobkyně sdělila, že P.V. zprostředkoval prvotní možnost dodávek do společnosti GRUPO ANTOLIN TURNOV s. r. o. (dále jen „společnost GRUPO“), ze které mu náležela provize za pravidelný odběr zboží touto společností.

Odvolací orgán s poukazem na ustanovení § 642 a § 652 a násl. obchodního zákoníku a povinnosti vyplývající ze smlouvy o zprostředkování i smlouvy o obchodním zastoupení tam specifikované uvedl, že žalobkyně v rámci důkazního řízení nepředložila žádnou písemnou dokumentaci, ze které by vyplynulo, že poskytla svému obchodnímu zástupci nezbytnou dokumentaci, která se vztahuje k předmětu obchodu. Ani ze strany obchodního zástupce P.V. neexistuje žádná písemná dokumentace, ze které by bylo zřejmé, že by žalobkyni informoval o vývoji trhu, o poptávce pomocného balicího materiálu a o požadovaných cenách potencionálních odběratelů, resp. o požadavcích společnosti GRUPO. Odvolací orgán zjistil, že žalobkyně spoluprací s P.V., resp. přijetí zprostředkovatelských služeb, nedoložila žádnými důkazy, ze kterých by vyplynulo, že jeho služeb využívala, že by mu poskytovala informace pro vykonávání zprostředkovatelských služeb a služeb obchodního zástupce a zároveň, že by od něho obdržela informace o vývoji trhu, cenách atd.

Odvolací orgán shledal, že žalobkyně přijetí deklarovaného plnění prokazovala písemnou formou pouze smlouvou o zprostředkování č. 3/2008 a smlouvou o obchodním zastoupení č. 2/2009. Odvolací orgán konstatoval, že předmět obou smluv je totožný, specifický a liší se od uvedených zákonných požadavků uvedených v ustanovení § 642 a násl. a § 652 a násl. obchodního zákoníku. Ze smluv vyplývá, že pan V. měl zprostředkovávat prodej zboží přímo společnosti GRUPO, ale dle vyjádření žalobkyně se mělo jednat o zprostředkování prvotní možnosti, aby se mohla stát dodavatelem společnosti GRUPO a měla vůbec příležitost uzavřít smlouvu, dále se mělo jednat o zprostředkování informace, jaké ceny je společnost GRUPO schopna akceptovat při objednávání dodávek. Odvolací orgán k tomu uvedl, že uvedená činnost spočívající ve zprostředkování prvotní možnosti, aby se žalobkyně mohla stát dodavatelem obalového materiálu společnosti GRUPO a měla příležitost uzavřít smlouvu a konsignaci v GAT nevyplývala ze žádných důkazních prostředků. Fakturovaná plnění přijatá žalobkyní v průběhu roku 2008 a 2009 nemohla spočívat ve zprostředkování příležitosti uzavřít smlouvu o konsignaci v GAT, jelikož tato smlouva byla uzavřena mezi žalobkyní a společností

GRUPO o cca 9 měsíců dříve, než byla uzavřena první spolupráce s Petrem Vyhlídkem. Ze žádných důkazních prostředků nevyplývá ani to, že by P.V. domlouval prodejní ceny ještě předtím, než došlo k přímému jednání o cenách mezi žalobkyní a společností GRUPO. Z předběžného jednání o cenách totiž nebyl proveden žádný písemný zápis. Písemnosti deklarující sjednání cen byly sepsány přímo žalobkyní a společností GRUPO. Jsou to dodatek č. 1 ze dne 8. února 2008 ke smlouvě o konsignaci v GAT s platností od 1. února 2008 a dodatek č. 2 ze dne 6. února 2009 s platností od 1. února 2009, kterým byly sjednány nové cenové podmínky pro rok 2009. Z těchto dokumentů není zřejmé, že ujednání o cenách předběžně dojednával P.V.

Odvolací orgán ověřoval daňové doklady k vyúčtování odměny zprostředkovatele, podle kterých měla být fakturovaná odměna vypočtená z dodávek obalového materiálu, resp. zaplacených faktur vydaných žalobkyní pro společnost GRUPO. V rozporu s tím však byly odměny vypočteny i z dodávek, které nebyly uhrazeny (např. výše odměny dle faktury Fp 3104 ze dne 29. 12. 2008 byla vypočtená mimo jiné z faktur číslo 3410, 3555 a 3780, které byly uhrazeny až v roce 2009). Další rozpor zjistil odvolací orgán u daňového dokladu č. Fp 2899 vystaveného dne 21. 12. 2009, v němž P.V. fakturoval provizi za zprostředkování zakázek ve společnosti GRUPO, avšak dle přílohy pro výpočet odměny byla její výše vypočtena z faktur vydaných za dodávky zboží společnosti Activia, spol. s r. o. Dle odvolacího orgánu tyto skutečnosti dokreslují nevěrohodnost dokladů předložených žalobkyní k prokázání přijatého zdanitelného plnění od P.V. Ze žalobkyní předložených důkazních prostředků a ze skutečností vyplývajících ze smlouvy o konsignaci v GAT a jejích dodatků vyplývá, že žalobkyně si příležitost uzavřít smlouvu s klientem, konkrétně se společností GRUPO, obstarala sama, když se smlouvou o konsignaci v GAT ze dne 1. dubna 2007 zavázala k zásobování odběratele (tj. společnost GRUPO) pomocným balicím materiálem bezprostředně po podpisu této smlouvy, a to vždy do 24 hodin po zaslání písemné objednávky. Dodávky pomocného obalového materiálu tak probíhaly na základě již dříve odsouhlasených cen prostřednictvím e-mailu, který byl zaslán přímo do provozovny žalobkyně, aniž by byl zaslán, například v kopii, P.V.

K výsledku svědka P.V. odvolací orgán uvedl, že jeho tvrzení, že zprostředkoval příležitost uzavřít smlouvu o dodávání zboží společnosti GRUPO v roce 2008, časově nekoresponduje s datem uzavření smlouvy o konsignaci v GAT, která byla podepsána již 1. dubna 2007 a na základě které probíhaly již v průběhu roku 2007 dodávky zboží do společnosti GRUPO. Rovněž tvrzení tohoto svědka, že se jednalo o pravidelné zprostředkování prodeje zboží společnosti GRUPO, přičemž toto zprostředkování se mělo uskutečňovat formou osobní schůzky s J. D. z uvedené společnosti, jsou v rozporu se zjištěním odvolacího orgánu, že ceny pro rok 2008 a 2009 byly sjednány přímo žalobkyní se společností GRUPO dodatkem č. 1 a č. 2 ke smlouvě o konsignaci v GAT.

Dle odvolacího orgánu nepotvrdil přičinění P.V. na dodávkách pomocného balicího materiálu v letech 2008 a 2009 ani výslech svědkyně P.R., vedoucí obchodního oddělení společnosti GRUPO. Ta vypověděla, že s ním vedla pouze ústní jednání ve svém bydlišti a o jednáních nemá žádné záznamy. Při těchto osobních jednáních měla P.V. předávat ústně informace o cenách a množství obalovaného materiálu. Obsah její svědecké výpovědi však nekoresponduje s ujednáními, které vyplývaly ze smlouvy o konsignaci v GAT, kdy objednávky zboží ze strany společnosti GRUPO měly mít vždy písemnou formu a měly být zaslány na

dvě konkrétní e-mailové adresy u žalobkyně. Akceptovatelné ceny měly mít vždy též písemnou formu a tvořily součást smlouvy o konsignaci v GAT. Tvrzení svědkyně, že návrhy smluv konzultovala u žalobkyně s jejím jednatelem panem S. a prodejní ceny dojednávala s P.V., označil odvolací orgán za nelogické a nevyplývající ze žádných důkazních prostředků předložených žalobkyní. Připustil, že svědkyně jednala s P.V. neoficiálně v roce 2007 a že jeho informace mohly přispět k prvotnímu seznámení s žalobkyní a k následnému uzavření smlouvy o konsignaci v GAT, ale v žádném případě výslech svědkyně nepotvrdil, že se dodávky pomocného balicího materiálu v letech 2008 a 2009, z nichž byla stanovena provize, uskutečnily přičiněním P.V.

Odvolací orgán uzavřel, že žalobkyně k přijetí zprostředkovatelských služeb a služeb obchodního zástupce P.V. nedoložila žádné relevantní důkazní prostředky, ze kterých by bylo zřejmé, že tyto služby přijala, nedoložila ani žádné výstupy z těchto údajně přijatých služeb. V daném případě neexistovaly písemné dokumenty, ze kterých by bylo patrné, jaké informace byly P.V. žalobkyní obstarány pro to, aby měla příležitost uzavřít smlouvu se třetí osobou, resp. se společností GRUPO. Dále neexistovaly žádné písemné dokumenty, ve kterých by byly P.V. zaznamenány informace pro žalobkyni o vývoji trhu, o cenách a všech okolnostech důležitých pro její obchodní zájmy. Žalobkyně proto dle odvolacího orgánu neprokázala splnění podmínek pro uplatnění zákonného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty dle § 72 odst. 1 zákona o DPH, když neprokázala, že ve zdaňovacích obdobích listopad a prosinec 2008 a červen a prosinec 2009 přijala zdanitelné plnění od P.V.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí a jeho zrušení. Nesouhlasí se závěrem správce daně o tom, že neprokázala a nedoložila, že by jí při podnikatelské činnosti v souvislosti s realizací dodávek odběrateli společnosti GRUPO poskytl P.V. takové služby, které by odůvodňovaly přijmout a zaúčtovat jím vystavené daňové doklady za poskytnutí zprostředkovatelských služeb a uplatnit nárok na odpočet DPH z těchto přijatých daňových dokladů. Tento závěr dle jejího názoru nemůže obstát proti důkazům, které byly v daňovém řízení skutečně provedeny.

Žalobkyně předně připomněla, že v rámci daňového řízení doložila správci daně smluvní dokumentaci, která upravovala její smluvní vztah s tímto zprostředkovatelem, a tedy formu a rozsah spolupráce při získávání zakázek jeho prostřednictvím. Jednalo se o smlouvu o zprostředkování č. 2/2008 ze dne 3. 1. 2008, která upravovala práva a povinnosti smluvních stran při vzájemné spolupráci pro období roku 2008, a smlouva o obchodním zastoupení, která řešila jejich spolupráci v roce 2009.

Připustila, že v označených smlouvách je její předmět vymezen poněkud nepřesně, když obsahuje závazek zprostředkovatele vymezený slovy: „*Zprostředkovatel se zavazuje za podmínek v této smlouvě dále uvedených zprostředkovávat pro GRUP Antolin závod Turnov prodej zboží, zejména kartonů, papíru, LDPE sáčků a pytlů a dalšího spotřebního materiálu.*“ Tato věta, bude-li vytržena z kontextu celé smlouvy, by patrně mohla odůvodňovat závěr učiněný správcem daně, dle kterého měl na základě těchto smluv pan V. „...*zprostředkovávat prodej zboží přímo společnosti GRUPO ANTOLIN Turnov s.r.o.*“. Při hodnocení celého obsahu smlouvy a všech jejích ujednání je však dle žalobkyně nade vší pochybnost zřejmý záměr jejích účastníků. Tím byla na straně žalobkyně realizace dodávek společnosti GRUPO, k čemuž jí měl dopomoci svými kontakty a vyjednávacími schopnostmi zprostředkovatel, jeho zájmem pak bylo získání provize za zprostředkování této obchodní spolupráce.

Dle žalobkyně vychází správcem daně prezentované hodnocení celého smluvního vztahu mezi ní a P.V. z velmi úzkého výkladu zákonné úpravy smlouvy o zprostředkování, resp. smlouvy o obchodním zastoupení, obsažené v obchodním zákoníku. Žalobkyně proto musí opakovaně poukázat na ustálenou judikaturu a na řadu odborných komentářů k právní úpravě smlouvy o zprostředkování, které uzavírají, že tento smluvní typ je obchodním zákoníkem chápán velmi široce, neboť za naplnění podmínek uzavřené smlouvy o zprostředkování (tj. za její splnění) považuje již jen to, že zprostředkovatel zajistí příležitost k uzavření požadované smlouvy zájemcem. Smlouvu o zprostředkování je nutné odlišovat nejen od smlouvy zprostředkovatelské (jak je upravena v ustanovení § 774 a násl. občanského zákoníku) a smlouvy o obchodním zastoupení, ale též od dalších smluvních typů. Ze smlouvy o zprostředkování totiž pro zprostředkovatele vyplývá toliko závazek vyvíjet činnost směřující k tomu, aby měl zájemce příležitost sjednat určitou smlouvu s třetí osobou, nikoliv přímo k jejímu uzavření. Pokud by však na jednání zprostředkovatele byly kladeny další požadavky (jak to činí správce daně v tomto případě, když v neprospěch žalobkyně argumentuje tím, že se zprostředkovatel žádnými konkrétními kroky či úkony na uzavření jednotlivých kupních smluv s odběratelem nepodílel), potom by se de facto jednalo o případ, kdy by měl zprostředkovatel jednat s třetí osobou jménem zájemce na základě nějakého zmocnění či pověření, což by odpovídalo jednání mandátáře jménem mandanta dle smlouvy mandátní. Žalobkyně má proto zato, že závěry učiněné správcem daně jsou v příkrém rozporu s výkladem příslušných ustanovení obchodního zákoníku týkajících se smlouvy o zprostředkování a před ustálenou soudní praxí nemohou obstát.

Žalobkyně zdůraznila, že při hodnocení oprávněnosti zaúčtování daňových dokladů vystavených P.V. a uplatnění odpočtu DPH z nich měl správce daně vycházet z důkazů, které byly v řízení shromážděny a provedeny. Předně tedy měl správně a hlavně úplně posoudit a zhodnotit výpověď P.V., který v daňovém řízení vystupoval v postavení svědka. Dle názoru žalobkyně z jeho výpovědi správce daně zcela účelově použil pouze části, které se hodily do jeho konstrukce vybudované pro doměření daně, a zbývající část přehlédl a vůbec se jí nezabýval. Zcela tak opomněl vzít v potaz naprosto jednoznačná vyjádření tohoto svědka, dle kterých to byl on, kdo zajistil žalobkyni v roce 2008 i 2009 přístup a možnost dodávat zboží společnosti GRUPO, že předmětem jeho plnění vůči žalobkyni bylo obstarání informací, na jejichž základě byla schopna předložit společnosti GRUPO takové obchodní podmínky spolupráce (dodávek obalového materiálu - balících mřížek, balících pásek, strečových fólií a dalšího sortimentu), které odůvodnily uzavření, resp. pokračování smluvního vztahu s touto společností, že svou činnost pro žalobkyni vykonával průběžně, přičemž ve společnosti GRUPO jednal vždy, když probíhala jednání o nabídkách konkurentů žalobkyně, resp. o změnách dodavatelských cen. Uvedl rovněž, že samotná obchodní spolupráce při nákupu zboží od žalobkyně potom již běžela bez jeho účasti, a to především z důvodu operativnosti a logistiky, a že svou odměnu za poskytnuté služby účtoval na základě přehledu skutečně realizovaných obchodů mezi žalobkyní a společností GRUPO.

Žalobkyně namítla, že správce daně přes tato vyjádření svědka V. dospěl k závěru, že o změně cenových a dalších smluvních podmínek byla žalobkyně informována přímo odběratelem prostřednictvím dodatků k již dříve uzavřené smlouvě o konsignaci GAT. Tento závěr označila za nesprávný, nepravdivý a především nemající oporu v provedeném dokazování, neboť cenové dodatky byly vždy až výsledkem jednání žalobkyně se společností GRUPO, přičemž informace, které jí

pan V. poskytl před jednáním o cenových dodatcích, byly pro úspěch jednání naprosto klíčové a nezastupitelné.

Dle žalobkyně správce daně obdobně nesprávně a účelově posoudil i obsah výpovědi svědkyně P. R. Nijak se totiž ve svém rozhodnutí nevypořádal se zcela jednoznačnými vyjádřeními této svědkyně, dle kterých ona společně s ředitelem závodu rozhodovala o výběru dodavatelů obalových materiálů pro společnost GRUPO, ona osobně jménem společnosti GRUPO jednala s P.V. ve věci získání kontaktů a informací, které následně vedly k obchodní spolupráci se žalobkyní. Svědkyně potvrdila, že s Petrem Vyhlídkem v dané věci jednala několikrát, jednání se týkala obalového materiálu, předmětem jednání bylo poskytování informací o cenách, za které byla společnost GRUPO ochotna nakupovat pomocný balící materiál od dodavatelů a při těchto jednáních si s panem Vyhlídkem předávali informace v tištěné podobě. Uvedla rovněž, že spolupráce mezi společnostmi GRUPO a žalobkyní byla navázána na základě jejího jednání s panem V.

S ohledem na uvedené skutečnosti nepovažuje žalobkyně závěr učiněný žalovaným v napadeném rozhodnutí správný a především odůvodněný důkazy provedenými v daňovém řízení. Je přesvědčena o tom, že v daňovém řízení řádně doložila existenci svého smluvního vztahu s P.V., a to včetně obsahu vzájemných práv a povinností, když správci daně doložila písemné smlouvy s ním uzavřené. Naplnění obsahu těchto smluv dle svého přesvědčení zcela a bez jakýchkoli pochybností prokázala svědeckými výpověďmi zprostředkovatele P.V. a P.R., které zcela potvrzují všechna tvrzení žalobkyně. Jednoznačně z nich vyplývá, že mezi žalobkyní a společností GRUPO probíhala v roce 2008 a 2009 obchodní spolupráce, v jejímž rámci dodávala žalobkyně společnosti GRUPO obalový materiál, přičemž na sjednání této spolupráce jako takové, jakož i na tvorbě cenových podmínek se zásadní měrou podílel P.V.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Za meritum sporu označil namítané nesprávné posouzení důkazů provedených v daňovém řízení a závěrů z nich vyvozených. Výchozí rovinou pro aplikaci základních zásad vymezených v ustanovení § 8 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), byl obsah veškerých listinných důkazů, a to jak předložených žalobkyní, tak získaných správcem daně, obsah jednotlivých vyjádření žalobkyně a obsah výsledků svědků. Žalovaný uvedl, že postup a zásady při provádění dokazování, včetně určení, které skutečnosti dokazuje správce daně a které daňový subjekt, uvádí ustanovení § 92 daňového řádu, přičemž dle jeho odstavce 3 důkazní břemeno spočívá na daňovém subjektu, který musí správnost svých tvrzení prokázat. Pouhé tvrzení v režimu dokazování obstát nemůže. Jestliže daňový subjekt není schopen prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět ve svém daňovém přiznání, tedy v daňovém řízení neprokáže jím tvrzené skutečnosti, nelze z toho činit závěr, že by rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění. Z celého procesu dokazování je dle žalovaného zřejmé, že žalobkyni byl dán dostatečný prostor pro prokázání skutečností, na základě nichž si uplatnila nárok na odpočet daně ve svém daňovém přiznání. Tvrzení, jež žalobkyně předkládá ve snaze odůvodnit namítané porušení ustanovení § 92 daňového řádu, je dle názoru žalovaného účelové a postrádá reálný základ, když z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, z jakých důvodů nebylo žalobkyní podané odvolání shledáno důvodným, resp. z jakých důvodů dospěl odvolací orgán k závěru, že je rozhodnutí správce daně v souladu se zákonem.

Žalovaný dále uvedl, že společným znakem žalobních námitek je de facto tvrzení, že všechny zjištěné rozpory jsou pouze formálního charakteru a jako takové nemohou mít dopad na oprávněnost uplatněného nároku na odpočet daně. Skutečnost je však dle jeho názoru zcela opačná. Odvolací orgán, potažmo správce daně, je povinen v rámci daňového řízení ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet daně z přidané hodnoty přezkoumat, zda byl uplatněn v souladu se zákonem, tj. zda všechny tvrzené skutečnosti, na jejichž základě byl nárok uplatněn, žalobkyně jednoznačně prokázala, a to v souladu se zákonnými požadavky. To se však žalobkyni, na které leželo důkazní břemeno a která byla k dokazování správcem daně vyzvána i písemně, prokázat nepodařilo, tj. neprokázala uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění plátcem P.V.

Žalovaný poukázal i na smysl ustanovení § 72 a § 73 zákona o DPH, tj. že pro vznik nároku na odpočet daně je třeba nejen splnění všech právních náležitostí, ale nárok vzniká teprve momentem faktického uskutečnění. Oprávněnost požadavku na uplatnění nároku na odpočet daně bylo proto třeba v daňovém řízení podrobit komplexnímu posouzení, a to nejen z hlediska formálních náležitostí, ale ve všech souvztažnostech shora uvedených. Zákon o DPH přitom rozumí uskutečněním zdanitelného plnění stav faktický a nikoli stav formálně vykazovaný. Žalovaný má za to, že daňové orgány dostaly všem zásadám dokazování a zjištění skutkový stav odpovídá posouzení důkazů postupem stanoveným ustanovením § 8 odst. 1 daňového řádu. Zopakoval, že tíha důkazního břemene ex lege spočívala a spočívá na žalobkyni včetně odpovědnosti za předkládané důkazní prostředky, tedy za jejich dostatečnost a průkaznost. Ta měla v průběhu daňového řízení neomezenou možnost předkládání důkazních prostředků k prokázání toho, že jí byla plnění v tvrzeném rozsahu a tvrzeným plátcem daně skutečně poskytnuta. Žalobkyně v žalobě fakticky pouze polemizuje se způsobem hodnocení důkazních prostředků, když vybírá části ze svědeckých výpovědí pro výklad závěru, jež dedukuje z vlastního hodnocení těchto vybraných pasáží, a pouze účelově vybírá odpovědi svědků pro svoje závěry vytržené z celkového kontextu vedených ústních jednání a přitom ignoruje fakta dokazující opak. Žalovaný uzavřel, že skutkový stav byl dokazováním zjištěn v rozsahu odpovídajícím příslušným zákonným ustanovením, přičemž veškerá zjištění i postup, jakým jsou závěry o tomto zjištění z důkazů dovozovány, jsou uvedeny v dostatečném rozsahu v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání v souladu s jeho ustanovením § 51 odst. 1. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty na základě daňových dokladů č. Fp 2984 ze dne 28. 11. 2008, č. Fp 3104 ze dne 29. 12. 2008, č. Fp 3105 ze dne 23. 12. 2008, č. Fp 1374 ze dne 26. 6. 2009, č. Fp 2899 ze dne 21. 12. 2009 a č. Fp 2900 ze dne 8. 12. 2009, na nichž je jako dodavatel zprostředkovatelských služeb, resp. služeb obchodního zástupce, uveden P.V. Po provedené daňové kontrole správce daně neuznal žalobkyni uplatněný nárok na odpočet daně, a to z důvodu, že neprokázala splnění podmínek pro jeho uplatnění ve smyslu ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH.

Ve spise jsou dále mimo jiné založeny žalobkyní předložené smlouvy uzavřené s P.V. Jedná se o smlouvu o zprostředkování č. 3/2008 ze dne 3. ledna 2008, která upravuje smluvní vztah mezi žalobkyní jako zájemcem a P.V. jako zprostředkovatelem pro rok 2008 ve smyslu ustanovení § 642 a násl. obchodního zákoníku. Předmětem smlouvy je závazek zprostředkovatele zprostředkovávat „pro společnost GRUPO prodej zboží, zejména kartonů, papíru, LDPE sáčků a pytlů a dalšího spotřebního materiálu“. Zájemce se zavázal zaplatit mu za tuto činnost provizi ve výši 25% ze zisku ceny zboží uzavřené zprostředkované smlouvy. Dle článku II. smlouvy vznikl nárok na zaplacení provize pouze z uhrazených faktur. Nárok na provizi nevznikne, jestliže bude kupní smlouva uzavřena bez přičinění zprostředkovatele. Další smlouvou uzavřenou žalobkyní jako zájemcem s P.V. jako zprostředkovatelem byla smlouva o obchodním zastoupení č. 2/2009 ze dne 2. ledna 2009 upravující jejich smluvní vztah pro rok 2009. Přestože nese označení smluvního typu „smlouva o obchodním zastoupení“, její text (s výjimkou stanovení období, na které se vztahuje) je totožný s textem smlouvy o zprostředkování (dokonce i s odkazem na ustanovení § 642 a násl. obchodního zákoníku, který upravuje právě typ smlouvy o zprostředkování).

Dále je ve spise založena smlouva o konsignaci v GAT uzavřená dne 1. 4. 2007 mezi žalobkyní jako dodavatelem a společností GRUPO jako objednatelem, a to na dobu neurčitou. Jejím předmětem je dohoda o zajištění poskytnutí prostředků pro balení dodavatele a způsobu jejich uhrazení. Dohodnutá cena dodávaného balicího materiálu je uvedena v příloze č. 1 smlouvy a dle čl. 2.2. smlouvy je „neměnná po dobu jednoho roku, tzn. do konce r. 2007“. Ke smlouvě byl následně uzavřen dne 8. 2. 2008 dodatek č. 1 a dne 6. 2. 2009 dodatek č. 2. Dodatky upravují změnu ceny dodávaného materiálu, tj. přílohu se seznamem pomocného balicího materiálu.

Ve výzvě ze dne 29. 7. 2011, čj. 51715/11/260932507159, vyjádřil správce daně mimo jiné pochybnost o tom, zda zprostředkování prodeje zboží dle shora uvedených smluv skutečně probíhalo, a to s ohledem na smlouvu o konsignaci v GAT uzavřenou mezi žalobkyní a společností GRUPO, a žalobkyni vyzval k prokázání skutečnosti, na základě které bylo možno z deklarovaného plnění nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v jednotlivých zdaňovacích obdobích roku 2008 a 2009 uplatnit. V reakci na uvedenou výzvu žalobkyně ve vyjádření ze dne 26. 8. 2011 sdělila, že P.V. „zprostředkoval prvotní možnost dodávek do společnosti GRUPO“.

Během odvolacího řízení byla žalobkyně dne 23. 8. 2012 (viz protokol čj. 75151/12/260932507159) správcem daně znovu vyzvána, aby se k jednotlivým daňovým dokladům, na základě kterých byl uplatněn předmětný nárok na odpočet daně, vyjádřila a doložila, v čem konkrétně spočívalo přijaté zdanitelné plnění od P.V., jaké konkrétní služby byly od něho přijaty, z čeho byla vypočtena fakturovaná částka za přijetí těchto služeb a zda byly uhrazeny faktury za odebrané zboží společností GRUPO uvedené v přehledu dokladů pro vyplacení provize. V reakci na to žalobkyně přípisem ze dne 7. 9. 2012 sdělila, že plnění od P.V. spočívalo v tom, že zprostředkoval možnost, aby se žalobkyně mohla stát dodavatelem společnosti GRUPO a měla vůbec příležitost uzavřít s touto společností smlouvu o konsignaci v GAT, dále zprostředkoval informace, jaké ceny je společnost GRUPO schopna akceptovat při sjednávání dodávek, a to před tím, než k vlastním cenovým jednáním došlo. Žalobkyně rovněž uvedla, že od P.V. přijala informace, jak vstoupit do

dodavatelského vztahu se společností GRUPO a následně, jaké ceny konkrétního sortimentu nabídnout.

V průběhu daňového řízení byl proveden výslech svědků, a to P.V. (protokol ze dne 5. 10. 2011, čj. 76666/11/260932507159) a P. R. (protokol ze dne 10. 10. 2012, čj. 82276/12/260932507159).

Správce daně po provedeném řízení neuznal žalobkyni nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, který uplatnila na základě daňových dokladů, které vystavil P.V. jako dodavatel zprostředkovatelských služeb, když dospěl k závěru, že neprokázala splnění podmínek pro uplatnění odpočtu daně dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH. Odvolací orgán následně odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správce daně – dodatečné platební výměry ze dne 21. prosince 2011, čj. 91126/11/260922604156, čj. 91128/11/260922604156, čj. 91159/11/260922604156 a čj. 91195/11/260922604156, kterými byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad a prosinec 2008 a za zdaňovací období červen a prosinec 2009, potvrdil.

Podstatou sporu mezi účastníky je otázka, zda žalobkyně prokázala splnění zákonných podmínek pro uplatnění předmětného nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, resp. zda daňové orgány správně provedly hodnocení důkazů, které k tomuto prokázání předložila a navrhla.

Podle ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH (dle znění v rozhodném období) má plátce nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Podle ustanovení § 73 téhož zákona prokazuje plátce nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem. Daňový doklad musí současně obsahovat všechny zákonem stanovené náležitosti.

Z uvedeného vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty je prvotně záležitostí dokladovou, kdy plátce uplatňující nárok na odpočet je povinen předložit řádné daňové doklady se všemi předepsanými náležitostmi. Důkazní řízení jako stadium daňového řízení je pak konkretizováno v ustanovení § 92 a násl. daňového řádu. Z tohoto ustanovení vyplývá, že dokazování provádí správce daně, jenž vede daňové řízení, event. správce daně dožádaný, přičemž dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji, a není v tom vázán jen návrhy daňových subjektů. Daňové řízení je přitom ovládáno zásadou, dle níž důkazní břemeno prvotně vázne na daňovém subjektu, ustanovení § 92 odst. 3 daňového řádu mu výslovně ukládá povinnost prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních; dle odstavce 4 může být správcem daně k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně vyzván. Dle ustanovení § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Správce daně zároveň při dokazování hodnotí všechny důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu).

Obdobnou úpravu důkazního řízení obsahoval i zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, účinný do 31. 12. 2010. Proto i dosavadní judikatura správních soudů vztahující se k tomuto stádiu daňového řízení,

je použitelná i na otázky řešené dle právní úpravy současné. Dle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu je daňového řízení postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, nese tedy břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Dále má povinnost prokazovat k výzvě správce daně jen ty skutečnosti, které sám tvrdí. Svá tvrzení prokazuje především svým účetnictvím a jinými povinnými evidencemi a záznamy. Existence účetních dokladů, tj. příjmových a výdajových dokladů či faktur, byť formálně bezvadných, sama o sobě zpravidla ještě neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, opravdu uskutečnila. Správce daně proto může vyjádřit důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů. V tomto ohledu je důkazní břemeno na správci daně, a to právě ve vztahu k prokázání důvodnosti jeho pochyb. Správce daně není povinen prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu účetnictví se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k popsáným skutečnostem, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popř. aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt přitom tyto skutečnosti prokazuje zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím.

I k samotné otázce prokazování nároku na odpočet daně z přidané hodnoty se Nejvyšší správní soud vyjadřuje konstantním způsobem. Zastává stanovisko, že „...jakkoliv z § 73 odst. 1 ZDPH vyplývá, že prokazování nároku na odpočet daně je prvotně záležitostí dokladovou, je současně třeba respektovat soulad skutečného stavu se stavem formálně právním. Proto ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemusí být podkladem pro uznání nároku na odpočet, není-li zároveň prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo, resp. došlo tak, jak je v dokladech deklarováno, či nejsou-li splněny další zákonné podmínky pro jeho uplatnění. Pokud daňový subjekt před správcem daně uplatňuje nárok na odpočet daně, je k jeho výzvě povinen uplatněný nárok jednoznačně prokázat“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, čj. 8 Afs 44/2011-103 nebo ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 Afs 10/2010 – 71).

V nyní posuzovaném případě ze spisového materiálu vyplynulo, že žalobkyně k prokázání svého nároku na odpočet daně z přidané hodnoty předložila nejprve obě smlouvy uzavřené s P.V., které měly dokládat (jak sama zopakovala i v žalobě) obsah vzájemných práv a povinností a z nichž měl být zřejmý záměr účastníků, tj. realizace dodávek společnosti GRUPO, k čemuž měl dopomoci svými vyjednávacími schopnostmi P.V. Správce daně v rámci daňové kontroly vyzval žalobkyni, zejména s ohledem na existenci smlouvy o konsignaci v GAT ze dne 1. 4. 2007, k prokázání a doložení důkazních prostředků, které by prokazovaly uskutečnění činnosti vykonávané P.V. na základě zmíněných smluv, tj. smlouvy o zprostředkování ze dne 3. ledna 2008 i smlouvy o obchodním zastoupení ze dne 2. ledna 2009. Na výzvu žalobkyně reagovala sdělením, že Petr Vyhlídka zprostředkoval prvotní možnost dodávek do společnosti GRUPO. V průběhu odvolacího řízení byla žalobkyně správcem daně znovu vyzvána, aby se k jednotlivým daňovým dokladům, na základě kterých uplatnila předmětný nárok na odpočet daně, vyjádřila a doložila, v čem konkrétně spočívalo přijaté zdanitelné plnění od P.V.. K tomu žalobkyně sdělila, že plnění od P.V. spočívalo v tom, že zprostředkoval možnost, aby se žalobkyně mohla stát dodavatelem společnosti GRUPO a měla příležitost uzavřít s ní

smlouvu o konsignaci v GAT a že před tím, než došlo k vlastním cenovým jednáním, zprostředkoval informace o akceptaci cen společností GRUPO. Žalobkyně rovněž uvedla, že od P.V. přijala informace, jak vstoupit do dodavatelského vztahu se společností GRUPO a následně, jaké ceny konkrétního sortimentu nabídnout.

Předložení zmíněných smluv, samotné tvrzení žalobkyně o tom, že bylo na základě nich plněno, a pouze obecný popis toho, jakým způsobem bylo plněno, prokázat faktické provedení prací P.V. nemůže. V průběhu celého daňového řízení žalobkyně nepředložila žádnou listinu, která by dokumentovala předávání konkrétních informací mezi ní a P.V. (např. informace o vývoji na trhu s balícím materiálem, požadavcích potencionálních odběratelů, příp. již i konkrétního odběratele – společnosti GRUPO, atd.) nekonkretizovala ani např. způsob přebírání informací, o kterých tvrdila, že je od P.V. obdržela, a to ať už k cenám, které měly být společností GRUPO akceptovány při sjednávání dodávek (těžko si lze představit, že by informace o dojednávání cen k jednotlivým položkám neměly písemnou podobu), nebo ke způsobu předávání informací o tom, jak má žalobkyně vstoupit do dodavatelského vztahu se společností GRUPO apod. Správcem daně byly dokonce zjištěny i konkrétní nesrovnalosti při výpočtu provize P.V.. Výpočet měl dle uzavřených smluv vycházet ze zaplacených faktur za dodávky, podkladem však byly i některé faktury nezaplacené a některé za dodávky zboží nikoliv společnosti GRUPO, ale jiné společnosti (ACTIVIA, s. r. o.).

Za věrohodný důkaz prokazující provedení prací P.V. pro žalobkyni v roce 2008 a 2009 nebylo možno považovat ani provedené svědecké výsledky. Odvolací orgán správně poukázal na obecnosti a nesrovnalosti ve výpovědích svědků. Svědek P.V. skutečně nemohl ve společnosti GRUPO jednat formou osobních schůzek s Josefem Dvořáčkem, jak vypověděl, neboť z listin zajištěných správcem daně při místním šetření u této společnosti je zřejmé, že osoba tohoto jména nebyla v rozhodnou dobu zaměstnancem této společnosti a rovněž svědkyně P.R. (zaměstnankyně společnosti GRUPO) uvedla, že osobu tohoto jména nezná). Svědek P.V. rovněž vypověděl, že ke zprostředkování prodeje zboží pro společnost GRUPO poprvé došlo od roku 2008. To však, jak správně poukázal odvolací orgán, časově nekoresponduje s datem uzavření smlouvy o konsignaci v GAT mezi žalobkyní a společností GRUPO dne 1. 4. 2007. Převážná část jeho odpovědí na dotazy správce daně přitom byla v zásadě obecná a nijak nepopisovala jeho konkrétní činnost.

Svědkyně P. R., zaměstnankyně společnosti GRUPO, sice potvrdila, že jednala s P.V. Na požadavek, aby podrobně popsala kdy, jak a kde probíhala jejich vzájemná jednání, však uvedla, že jednání probíhala u ní v jejím bydlíšti, o tom, kdy to bylo, nemá žádné záznamy a že jednání probíhala ústně. Současně uváděla, že se jednalo o konkrétní informace o cenách a množství obalového materiálu a že si informace předkládali v rámci návštěv v tištěné podobě. Je nutno souhlasit se žalovaným, že i její výpověď ne zcela koresponduje s ujednáními zakotvenými ve smlouvě o konsignaci v GAT, dokonce tvrzení, že P.V. předávala v letech 2008 a 2009 informace za účelem získání takového dodavatele, který by byl schopen zajistit dodávky při cenových požadavcích společnosti GRUPO, těžko obstojí vedle smlouvy o konsignaci v GAT uzavřené již dne 1. 4. 2007 právě mezi žalobkyní a společností GRUPO na dobu neurčitou.

Dle názoru krajského soudu daňové orgány dostatečně poukázaly (naposled odvolací orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí) na všechny zásadní nesrovnalosti ve výpovědích svědků i na relevantní souvislosti se dříve uzavřenou

smlouvou o konsignaci v GAT mezi žalobkyní a společností GRUPO, včetně vyjádření charakteru činnosti, kterou měl Petr Vyhlídka vykonávat. Krajský soud se neztotožnil s názorem žalobkyně, že správce daně z výpovědí svědků účelově použil pouze části, které se hodily do jeho konstrukce vybudované pro doměření daně, a že opomněl vzít v potaz jejich jednoznačná vyjádření. Daňové orgány podrobně a zcela konkrétně poukázaly na nesrovnalosti a obecnosti ve výpovědích, které jednoznačně podpořily a odůvodnily jejich nadále přetrvávající pochybnosti o faktickém poskytnutí deklarovaných plnění. Jejich argumentace tvoří logický a ucelený řetězec, který dostatečně přesvědčivě podporuje závěr o neunesení důkazního břemene žalobkyní. Ta sice jednotlivými námitkami brojí proti tomuto závěru, její námitky však nejsou způsobilé ovlivnit shora vyslovený závěr, dle něhož výše popsané skutečnosti zcela jednoznačně odůvodňují pochybnosti správce daně o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví a jiných povinných záznamů vedených žalobkyní. Jak je již shora několikrát uvedeno, pro uznání nároku na odpočet daně je rozhodný stav faktický, tj. faktické přijetí zdanitelného plnění, které musí být uskutečněno jiným plátcem daně. Povinnost tvrzení i břemeno důkazní ohledně existence a výše zdanitelného plnění i ohledně jeho účelu nese daňový subjekt. Zatímco správce daně důkazní břemeno k prokázání důvodnosti svých pochybností unesl, žalobkyně, na níž důkazní břemeno v takovém případě přešlo, důkazní břemeno neunesla.

Krajský soud uzavírá, že daňový subjekt, který chce v souvislosti s výdajem za služby zprostředkovatele na základě smlouvy o zprostředkování podle § 642 obchodního zákoníku (příp. smlouvy o obchodním zastoupení jako v tomto případě v roce 2009), uplatnit odpočet daně z přidané hodnoty, musí v první řadě prokázat, že zprostředkovatel skutečně vyvíjel pro něho jako zájemce zprostředkovatelskou činnost. Musí tedy prokázat, že zprostředkovatel jednal způsobem, který mohl objektivně sloužit či o němž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že by měl objektivně sloužit, k zajištění příležitosti k uzavření smluv zájemce se třetími osobami. Není pravdou, že by správce daně kladl další požadavky na jednání zprostředkovatele, když (jak zdůrazňuje žalobkyně) se za naplnění podmínek smlouvy o zprostředkování (tj. za její splnění) považuje již jen to, že zprostředkovatel zajistí příležitost k uzavření požadované smlouvy zájemcem. Jak je již shora několikrát uvedeno, žalobkyně neprokázala právě to, že činnost zprostředkovatele v roce 2008 a 2009 vedla k zajištění příležitosti uzavřít smlouvy, k čemuž byla mimo jiné v průběhu daňového řízení opakovaně vyzývána.

S názorem žalobkyně, že z platné právní úpravy nevyplývá druh, forma ani materiální podoba dokumentů, které by si měly smluvní strany zprostředkovatelských smluv poskytovat, lze v obecné rovině souhlasit. Správce daně však po ní nepožadoval dokumenty a listiny, jejichž podobu by sám nějak určoval či definoval a jinou, jako možnou, nepřipustil. Správce daně nikterak neomezoval žalobkyni ve formě prokázání faktického přijetí deklarované služby. Pokud žalobkyně uzavřela zprostředkovatelskou smlouvu, resp. smlouvu o obchodním zastoupení, s P.V., šlo o její rozhodnutí v rámci podnikatelské činnosti, včetně toho, jakým způsobem sama kontrolovala či si jinak sama ověřovala činnost tohoto zprostředkovatele. Jestliže však na základě přijatých daňových dokladů od této osoby uplatnila nárok na odpočet daně z přidané hodnoty, je toto v daňovém řízení následně spojeno s její povinností prokázat nejen existenci takového právního úkonu, ale i faktického naplnění jeho obsahu. Bylo proto její povinností zajistit si důkazy, kterými by věrohodně prokázala, že deklarované plnění fakticky přijala, a to v rozsahu

odpovídajícím fakturovaným částkám. Pokud tak neučinila, v daňovém řízení se sama dostala do důkazní nouze. Požadavek správce daně na doložení a prokázání faktického stavu proto nebyl v žádném rozporu s „ustáleným vnímáním předmětného smluvního vztahu“, ani „zužujícím výkladem zákonné úpravy zprostředkovatelských smluv“, jak namítala žalobkyně, neboť ta zaměňuje obchodní vztah mezi smluvními účastníky a daňové souvislosti vztahující se k povinnosti jednoho z nich jako daňového poplatníka.

Krajský soud v posuzované věci dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno, když neprokázala svá tvrzení o uskutečnění činností, které pro ní měl vykonávat P.V. na základě předmětných smluv. V této souvislosti uplatněný nárok na odpočet daně z přidané hodnoty proto nelze hodnotit s ohledem na podmínky stanovené v ustanovení § 72 odst. 1 zákona o DPH jako uznatelný. Krajský soud přitom považuje rozsah a provedení dokazování v posuzovaném případě za dostatečné a má zato, že správce daně i žalovaný hodnotili všechny provedené důkazy v tomto směru provedené ve vzájemných souvislostech postupem dle ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. února 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu